

Gözyaşlarının Kefareti Benim

– ÇİLER GÖKSEL · 21 Şubat 2013

Zaman neresinde büyütür biziVe hatıralarımız Çok mu kuytu arar kendine.Sonra döne dolaşa yorulupSerilip yereUnutur mu kendi kendini?Unutmadım sevgilim...Kalbimde asılı resmininKimse görmeden tozunu alıyor gözlerim.Hep parlasın, sevsin beni diye,Unutma diye,Bir aşk da öldükten sonraEn azından birimizin içindelşıldasın diye...Ne güzeldir ışıldamak sevgilim.Yeni bir yaşamıYaşamda yeni bir nefesiYeniden yaşadığını hissetmeyiSevdiğin biriniSevdiğini kendine ispatlar gibi...Tasadüfen çarpmışken sanaGitmenin bazen hiç gitmemek olduğunu da öğrendim.Yalnızlık çoğalmakmış meğerVe dönülmez sandığımız sözlerYemin etmemekmiş.Boğazımızdan yutkunamadığımız kelimelerUçurumları kıskandırmakmış.El elde durmasa daGönül gönülle yaşayabilirmiş Sonsuza dek.Sonsuza dek varmışDünyanın ne denli geçici olduğunuAnlayınca.Anladım sevgilim.TerbiyesizceVe günahsızca düşmüşken peşine,Unutmadım seni diyorsun.O zaman garip bir sevinç kaplıyor içimi.Hiçbir şeyin değişmeyeceğiniBulduğumuz yeri ve yaşamı terk etmeyeceğimizi bilsem deTutunmuşluğuma seviniyorum,Tutunup kalmışlığıma.Hissettirmeden de olsaBeni sözlerimden tutupKalemime çekişine seviniyorum.Asıl aşk hayata kör kalmak değil midir biraz da?Kör olmak en büyük hassasiyeti deÖğretmez mi insana?Aşk bile bile atlamak değil midirSonunu görmediğimiz kuyulara?Zaman geçti sevgilim.Dinginlik içimizi bir sır gibi kapladı.Kelimeler mühürlerini ne zaman Kırmaya kalksa,Önce kalem kırıldı.Yetişkin olmanınÖğretileri bir bir yerine geldi.Belki tek ve son kezBirbirimize sarılıp ağlasaydık,Gökyüzü gibi ferahlayacaktı içimiz.OlmadıOlmayacak da.Bu yüzdenBenim için döktüğün gözyaşlarınınKefareti benim.29.01.2013 Tekirdağ